

Súd: Okresný súd Liptovský Mikuláš
Spisová značka: 7C/81/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5613200952
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 05. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Brišková
ECLI: ECLI:SK:OSLM:2014:5613200952.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Liptovský Mikuláš samosudkyňou JUDr. Gabrielou Briškovou v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a. s., so sídlom v Žiline, Hodžova 11, IČO: 31 575 951, právne zastúpeného Advokátska kancelária JUDr. Peter Kováč, s. r. o., so sídlom Kubániho 16, Bratislava, IČO: 36 857 033, proti žalovanému: I. P., L.. X. X. XXXX, J. E. J. XXX, o splnenie povinnosti zaplatiť sumu 0,91 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Žaloba sa z a m i e t a.

O trovách konania súd rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

odôvodnenie:

Žalobca sa podanou žalobou na tunajšom súde dňa 30. 1. 2013 v spojení s jej doplnením zo dňa 24. 5. 2013 domáhal uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť mu sumu 63,92 eur, sankčný úrok vo výške 20% ročne zo sumy 63,92 eur od 28. 7. 2011 do zaplatenia a náhrady trov konania. Žalobu odôvodnil uzavretou zmluvou medzi účastníkmi konania dňa 25. 9. 2007 o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb, na základe ktorej sa účastníci konania dohodli na vedení účtu podľa podmienok uvedených v zmluve a všeobecných obchodných podmienkach. Z dôvodu, že žalovaný neuhradil žalobcovi debetný zostatok na účte zriadenom podľa zmluvy, žalobca dňa 18. 7. 2011 odstúpil od zmluvy. Výška aktuálneho debetného zostatku predstavovala 63,92 eur. Podľa všeobecných obchodných podmienok banky je daný dôvod žalovaného sankcionovať sankčnou úrokovou sadzbou podľa sadzovníka vo výške 20% ročne. Na účely doručovania podľa článku 8 časť B bod 5 všeobecných obchodných podmienok sa písomnosti a oznámenia banky považujú za doručené, ak sú zasielané poštou, na druhý pracovný deň odo dňa odoslania.

Žalovaný sa k žalobe nevyjadril.

Súd vykonal dokazovanie listinami: zmluvou o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb zo dňa 25. 9. 2007, dodatkom k zmluve zo dňa 25. 9. 2007, všeobecnými obchodnými podmienkami, odstúpením od zmluvy zo dňa 18. 7. 2011, sadzovníkom poplatkov, zistiť nasledovné:

Listinnými dôkazmi bolo preukázané, že dňa 25. 9. 2007 účastníci konania uzavreli zmluvu o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb, obsahom ktorej bola zmluva o zriadení rastového osobného účtu číslo XXXXXXXXXX v prospech žalovaného. Podľa článku 4 zmluvy v prípade konkludentného prijatia návrhu zmluvy o poskytovaní služieb TP bankou, dôjde povolením prečerpania peňažných prostriedkov do výšky debetného limitu na účte v článku 1 bod 1 zmluvy k platnému a

účinnému uzatvoreniu zmluvy o poskytovaní služby povolené prečerpanie. Výšku a účinnosť debetného limitu banka oznámi majiteľovi účtu formou výpisu z technického systému banky na adresu na zasielanie výpisov v zmysle článku 1 bod 1 zmluvy. Z dodatku k zmluve o účte zo dňa 25. 9. 2007 bolo zistené, že žalobca sa zaviazal poskytnúť majiteľovi účtu k balíku služieb bonus vo výške 600,-Sk. Z výpisu z účtu žalovaného za obdobie do 30. 6. 2011 bolo zistené, že zostatok na účte predstavuje mínus 63,01 eur. Z písomného odstúpenia od zmluvy zo dňa 18. 7. 2011 bolo zistené, že nakoľko účet žalovaného vykazoval debetný zostatok, ktorého aktuálna výška je 63,01 eur, žalobca odstupuje od zmluvy dňom doručenia tohto oznámenia. Z výpisu z účtu za obdobie do 27. 7. 2011 bolo zistené, že žalobca vyúčtoval žalovanému za operáciu zo dňa 27. 7. 2011 úroky 0,91 eur, v dôsledku čoho zostatok na účte bol uvedený 63,92 eur.

V súlade s ustanovením § 101 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku súd rozhodol aj v neprítomnosti žalobcu a jeho právneho zástupcu, ako aj žalovaného, keďže boli na súdne pojednávanie všetci riadne predvolaní. Nepožiadali o odročenie súdneho pojednávania. Súd prihliadajúc na obsah spisu a doposiaľ vykonané dôkazy meritórne rozhodol, keďže preukázaný skutkový stav umožňoval vydať meritórne rozhodnutie a nebol zistený vážny dôvod odročenia súdneho pojednávania.

Rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš zo dňa 11. 7. 2013 č. konania 7C/81/2013-59, súd žalobe čiastočne vyhovel a uložil povinnosť žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 63,01 eur s 9,5% ročným úrokom z omeškania od 20. 7. 2011 do zaplatenia. V zostávajúcej časti bola žaloba zamietnutá.

Uznesením Krajského súdu v Žiline zo dňa 26. 2. 2014, č. konania 6Co/590/2013-154, odvolací súd výrok rozsudku, ktorým bola žaloba v zostávajúcej časti zamietnutá zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

Podľa § 710 Obchodného zákonníka:

Ak je v zmluve určené, že banka vykoná do určitej sumy príkazy na platby, aj keď nemá na to potrebné peňažné prostriedky na účte, spravujú sa práva a povinnosti strán pri uskutočnení týchto platieb zmluvou o úvere.

Podľa § 497 Obchodného zákonníka:

Zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

Podľa § 517 ods. 1 veta prvá, ods. 2 Občianskeho zákonníka:

Dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní.

Ak ide o omeškania s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení, úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

Podľa § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka (v znení od 1. 1. 2009):

Výška úrokov z omeškania je o osem percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky, platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti a citované zákonné ustanovenia súd žalobu zamietol, keď vykonaným dokazovaním nebola preukázaná jej dôvodnosť. Rozsudkom Okresného súdu Liptovský

Mikuláš zo dňa 11. 7. 2013 č. konania 7C/81/2013-59, súd žalobe právoplatne čiastočne vyhovel a uložil povinnosť žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 63,01 eur s 9,5% ročným úrokom z omeškania od 20. 7. 2011 do zaplattenia. Predmetom konania zostal nárok žalobcu na zaplattenie zostatku a to sumy 0,91 eur. Žalobca však nepreukázal nárok na zaplattenie sumy 0,91 eur a neuniesol dôkazné bremeno v uvedenom smere. Odstúpením od zmluvy došlo k zániku zmluvného vzťahu medzi účastníkmi konania a vzniku povinnosti žalovaného zaplatiť debetný zostatok na účte 63,01 eur. Uvedenú skutočnosť tvrdil sám žalobca v písomnom odstúpení od zmluvy, v ktorom jednoznačne, presne a úplne kvantifikoval výšku debetného zostatku 63,01 eur. Po zániku zmluvného vzťahu žalobcovi neprislúchalo zmluvné plnenie, ako ani zmluvné úroky. Žalobca ani nepreukázal, že uplatnené zmluvné úroky 0,91 eur sa vzťahujú na obdobie do zániku zmluvy. Podľa tvrdenia žalobcu, s odkazom na všeobecné obchodné podmienky, písomnosti banky sa považujú za doručené na druhý pracovný deň odo dňa odoslania. Keďže žalobca po zániku zmluvy v dôsledku odstúpenia od zmluvy si uplatňoval nárok na zaplattenie sumy 0,91 eur (s dátumom 27. 7. 2011) neuniesol dôkazné bremeno vo vzťahu k tomuto uplatnenému nároku. V danom prípade dôkazné bremeno na existenciu uplatňovaného dlhu žalovaného voči žalobcovi zavázovalo nepochybne žalobcu. Je na žalobcovi, akým spôsobom si dôkaznú povinnosť splní. Žalobca tak v predmetnom konaní neuniesol dôkaznú povinnosť a povinnosť tvrdenia vo vzťahu k uplatňovanému debetnému zostatku (Rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 29. 11. 2013, č. konania 8Co/440/2013-71). Po zániku zmluvy nebol daný dôvod účtovať žalovanému ďalšie úroky (Rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 31. 10. 2013, č. konania 9Co/441/2013-66).

Žalobca si uplatnil nárok za zaplattenie úrokov. Keďže súd nie je viazaný právnym posúdením účastníka konania, subsumoval tvrdený nárok na zaplattenie úrokov (pre nezaplattenie dlhu) pod ustanovenia upravujúce úroky z omeškania. Jednalo sa o zákonný nárok vyplývajúci priamo zo zákona. Nemožno preto konštatovať, že úroky z omeškania žiadané žalobcom neboli.

Nie je pravdou, že v odôvodnení rozsudku sa okresný súd zaoberal len spomínanou sumou 0,91 eur. Na čl. 61, 62 rozsudku sa súd jednoznačne zaoberal dôvodmi nepriznania uplatneného sankčného úroku, ktorý predstavoval zmluvný úrok (pojem sankčný úrok platná právna úprava nepozná, nemožno takýto pojem podriaďovať pod žiadne ustanovenia právnej normy, bolo tak nevyhnutné posúdiť uvedený nárok za zaplattenie „sankčného“ úroku v časti prevyšujúcej zákonný úrok, ako zmluvného úroku). Bolo preto rozhodnuté o celom predmete konania. Po zániku zmluvného vzťahu nie je daný žiaden zákonný dôvod na priznanie zmluvného úroku („sankčného“ úroku). Je potrebné zdôrazniť, že sadzobník poplatkov sa vzťahuje na zmluvné plnenie, ktoré je možné priznať len za obdobie trvania zmluvného vzťahu, nie po jeho zániku. Preto pokiaľ žalobca sám tvrdí, že dňa 18. 7. 2011 došlo k odstúpeniu od zmluvy a teda zániku zmluvy (žalobca súčasne tvrdí, že ku dňu 27. 7. 2011 bol už zrušený účet žalovaného), je nelogické a nedôvodné zo strany žalobcu žiadať s poukazom na sadzobník poplatkov „sankčný“ úrok (vo výške 20% ročne) za obdobie po zániku zmluvy, t.j. 28. 7. 2011 do zaplattenia. Dôvodom zamietnutia návrhu bol nie nedostatok dohody o sankčnom úroku vo výške 20% ročne, ale skutočnosť, že v dôsledku odstúpenia od zmluvy zanikol zmluvný vzťah účastníkov konania a preto nebol daný dôvod platiť zmluvný úrok (Rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 11. 11. 2013, č. konania 11Co/186/2013-63). Pokiaľ žalobca žiadal priznať zmluvný sankčný úrok, je potrebné uviesť, že zmluvný úrok je odplata za užívanie požičanej istiny, pričom zo zákonnej úpravy nevyplýva, že po splatnosti nezaplatteného dlhu sa úročí istina úveru do zaplattenia, čo vyplýva i z podstaty zmluvného úroku, ktorý je odplatou za užívanie finančných prostriedkov, ktoré sa poskytujú dlžníkovi do doby splatnosti, keďže veriteľ finančné prostriedky po lehote splatnosti neposkytuje (Rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 31. 10. 2013, č. konania 9Co/441/2013-66). V prípade porušenia zmluvnej povinnosti dlžníka splácať dlh riadne a včas, žalobcovi ako veriteľovi prislúchali úroky z omeškania, ktoré mu boli priznané v zákonom stanovenej výške. Akýkoľvek iný nárok po zániku zmluvy žalobcovi neprislúchal, preto mu nemohol byť priznaný. Sporové konanie je ovládané prejednávou zásadou, v zmysle ktorej tvrdiť skutočnosti a navrhovať o nich dôkazy je zásadne vecou účastníka konania. Účastník má povinnosť tvrdenia ako aj povinnosť dôkaznú. Zistený skutkový stav je preto výsledkom dôkaznej aktivity účastníkov. Osobitne uvedený postup je dôležitý v prípade spotrebiteľských zmlúv, medzi ktoré patrí aj predmetná zmluva. Podľa ustálenej judikatúry komunitárneho práva, nerovný stav medzi spotrebiteľom a dodávateľom služby (keďže zmluvné podmienky predkladá dodávateľ služby bez možnosti korekcie spotrebiteľa) môže byť kompenzovaný iba pozitívnym zásahom vonkajším vo vzťahu k samotným účastníkom zmluvy. S poukazom na spotrebiteľský charakter zmluvy a súdny prieskum neprijateľných zmluvných podmienok nebolo možné uložiť povinnosť žalovanému zaplatiť žalobcom uplatňovaný nárok. Nebol daný žiaden

dôvod nútiť žalobcu byť úspešný v sporovom konaní. Takýto postup by predstavoval porušenie zásady rovnosti strán v konaní. V akom rozsahu žalobca uniesol alebo neuniesol dôkazné bremeno, v takom rozsahu znáša dôsledky s tým spojené, v danom prípade následok v podobe zamietavého rozhodnutia súdu.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 151 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku tak, že o trovách konania súd rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Bolo prihliadané na výrok odvolacieho súdu, ktorým sa nedotkol rozhodnutia o trovách konania, pričom vec bola len v časti vrátená na ďalšie konanie.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Žiline v dvoch vyhotoveniach.

Podľa § 205 ods. 1 OSP v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sleduje, dátum, podpis) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Podľa § 205 ods. 2 OSP odvolanie proti rozsudku, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že:

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov.